

Братя Грим
Умницата Грета

Имало една готвачка на име Грета. Тя носела обувки с червени токове и като излизала с тях, фръцкала се весело насам-натам и си мислела: „Ама че хубава мома съм!“ А щом се върнела вкъщи, още й било толкова весело на душата, че пийвала глътка вино. А тъй като виното събужда желание за ядене, почвала да опитва най-хубавите ястия и опитвала, докато усетела, че е сита. И си казвала:

– Всяка готвачка трябва да знае вкуса на гозбите си.

Веднъж господарят й рекъл:

– Грета, довечера ще имам гост. Опечи две хубави пилета!

– Ще опека, господарю – отвърнала Грета.

Заклала тя пилетата, попарила ги, оскубала ги, набола ги на шиш и привечер ги сложила над жарта да се опекаат. Почнали пилетата да се зачервяват и да омекват, но гостът все още го нямало.

Отишла Грета при господаря и му рекла:

– Ако гостът не дойде, ще трябва да сваля пилетата от жарта. Жалко, че няма да бъдат изядени скоро, докато се още толкова сочни.

Господарят рекъл:

– Ще изтичам да доведе госта.

Излязъл господарят, а Грета сложила настрана шиша с пилетата и си помислила: „Като стои човек дълго край огъня, започва да се поти и ожаднява. Кой ги знае кога ще дойдат! Докато още ги няма, ще слеза в избата да пийна една глътка.“

Изтичала по стълбата в избата, вдигнала една кана и рекла:

– Наздраве, Грета!

И отпила юнашки от каната.

– Вино сладко, гърло гладко; аз не искам, то само влиза – рекла тя след малко и пийнала още веднъж от каната.

Върнала се в кухнята, сложила пак пилетата над жарта, понамазала ги с масло и почнала весело да върти шиша. Запечените пилета ухаели много приятно, но Грета помислила, че може нещо да не им достига и трябва да се опитат. Понатиснала ги с пръст, после го облизала и рекла:

– Чудесни пилета. Срамота и грехота е, че няма да ги ядат веднага.

Изтичала до прозореца да види дали господарят й не се връща с госта, но никой не се мяркал. Върнала се при пилетата и си рекла:

– Едното крилце ще прегори, по-добре ще бъде да го изям.

Отрязала го, изяла го и много й се усладило. Като го изяла, сетила се, че трябва да откъсне и второто крилце, за да не забележи господарят, че нещо не е в ред.

След като изяла двете крилца, отишла пак до прозореца и

надникнала навън, но не видяла господаря. „Кой знае дали изобщо ще дойдат! Сигурно са се отбили някъде“ – помислила тя. После си рекла:

– Карай, Грета! Едното вече е наядено; пийни още една глътка вино и изяж цялото пиле. Видиш ли му края, ще се успокоиш. Бива ли такива вкусни неща да се похабят?

Слязла повторно в избата, надигнала каната с виното, а после с най-голямо удоволствие изяла пилето.

Като свършила с едното и господарят все още го нямало, Грета погледнала другото и рекла:

– Където е първото, там трябва да отиде и второто; двете бяха неразделни. Какъвто е късметът на едното, такъв трябва да бъде и на другото. Мисля, че няма да е лошо, ако пийна още една глътка.

Пила и изпратила второто пиле при първото.

Тъкмо си облизвала пръстите, върнал се господарят и викнал:

– Побързай, Грета, гостът ей сега ще дойде!

– Да, господарю, готова съм вече – отвърнала Грета.

Господарят проверил дали масата е добре наредена, взел големия нож, с който щял да разреже пилетата, и отишъл да го наточи.

Скоро гостът дошъл и почукал на пътната врата. Изтичала Грета да види кой е и като зърнала госта, вдигнала пръст до устата си и рекла:

– Тихо! Бягайте веднага оттук! Ако ви види господарят, лошо ще си изпатите. Поканил ви е на вечеря, но си е наумил да ви отреже двете уши. Слушайте само как си точи ножа!

Гостът чул, че се точи нож и хукнал надолу по стълбата колкото му държали краката. Грета пък, без да губи време, запищяла, втурнала се при господаря и викнала:

– Ама че хубостник сте поканили на гости!

– Защо, Грета? Какво говориш?

А тя рекла:

– Тъкмо слагах двете пилета на чинията, за да ги занеса на трапезата, той ги грабна и побягна с тях.

– Това на нищо не прилича! – викнал господарят и му дожаляло за хубавите пилета. – Да беше оставил поне едното, та да имаше и аз какво да ям!

Викнал му да спре, но гостът се престорил, че не чува. Спуснал се тогава след него все още с ножа в ръка и закрещял:

– Дай поне едното! Дай поне едното!

Искал да каже на госта да не отнася двете пилета, а да остави едното за него. Но гостът помислил, че трябва да се прости поне с едното си

Умницата Грета

ухо и бягал така, като че ли му парело под краката, само и само да запази двете си уши.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die kluge Gretel

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2432>]